

OPINII – cu și fără - PARDON

TÂRGUL NAȚIONAL DE ILUZII

De curând „Târgul Național de Iluzii” din Piața Victoriei și-a închis porțile. Pe taraba promisiunilor electorale s-a vândut tot: minciunile, gogoși și gaura de la covrigi. Iar, partidele angrosiste s-au retras deja în dosul tejghelelor, de unde încă urmăresc reacția cumpărătorilor amăgiți de speranța unor vremi, cu care nu se vor mai întâlni vreodată. Totul a fost în van, iar resturile s-au risipit pe apa Dâmboviței, în timp ce precupeți verosi își rotunjesc veniturile și gândesc în perspectiva propriilor interese.

Și, peste tot și peste toate un vânt nemilos suflă a pagubă. Pentru militarii în rezervă – acum, când pacea este atât de fragilă și un potențial război ne bate la geam – afundați în mlaștina, în care i-a cufundat protipendada îmbuibată de bunăstare, nu mai există vreo nădejde, că li se va face dreptate. Cei care, astăzi, se agață cu disperare de podiumul puterii au altceva în intenție, omițând, voit ori inconștient, ceea însuși șeful Statului Major al Apărării încearcă să le aducă în atenție: „Pacea nu mai este o certitudine pe continentul european”. Astfel, oricât de mult s-ar crede – într-o eventuală confruntare – nu ne putem baza exclusiv pe militarii activi. Fără participarea nemijlocită a rezervei Armatei, singura capabilă să asigure intrarea organizată în dispozitiv a forței principale, în mod sigur, nu vom avea nicio șansă de izbândă. Poate că țările NATO vor interveni, dar până la obținerea aprobării propriilor parlamente înșine trebuie să suportăm povara. Și, atunci, apar firești cel puțin trei întrebări fundamentale pentru existența poporului: De ce atâta îndârjire de marginalizare a militarilor în rezervă și în retragere, ca și a tuturor acelor, care au activat în sistemul național de apărare, ordine publică și siguranță națională?! Cine se află în umbra acțiunilor destabilizatoare?! Cine vrea, cu tot dinadinsul, să distrugă integritatea și suveranitatea acestei țări și nutrește tendințe potrivnice interesului românesc?

Din nefericire, prea încrezători în asigurările unor demnitari fără de cuvânt, aidoma tuturor celor supuși aceleiași nedrepte considerații, și militarii

s-au lăsat ademeniți în „târgul” unde opulența pieții doar se prezuma, fără să ia seama la izul urât mirositor al vorbelor de tăgadă ale unor samsari politici versați în manipulare. Rușinos și nedemn un asemenea comportament al celor pentru care Țara a ajuns o tarabă, în sarcina căreia se fac jocuri extrem de periculoase.

Din tot ce-a fost nu a rămas decât amintirea unei prestații lamentabile și nedemne. Iar, dacă în aceeași agoră, ca și până acum, se va reinstala „Bâlciul deșertăciunilor”, în România, jalnica reprezentație comică va fi înlocuită, treptat, cu o neasemuită dramă. De fapt, reprezentația chiar a început, pentru că cei 14 actori au început spectacolul. Unii, dintre cei puternici, cu susținere de partid, cu șanse de reușită; alții, independent de orice capacitate, fără de nicio șansă, încât spectatorii, dezorientați, nu mai știu cui să-i acorde încrederea. Și-atunci, vorba înțeleptului: „dintre două rele, să-l alegem pe cel mai puțin rău”.

Este dureros ce se întâmplă sub privirile noastre, inerte și mute, peste care același cineva – de aici sau de altundeva – a aruncat perdeaua întunecată a nerecunoștinței sociale, bulgări de învrăjpire și picături de neliniște menite să mențină starea de încordare și temerea, care domină peste o societate ajunsă la răscruce.

Poate că numai unul Dumnezeu mai poate să ne călăuzească înspre drumul cel drept. Doamne ocrotește-i pe români!

General-locotenent (r) dr. Grigore Stamate

Să nu trăiești la margine de țară

„Mă vor scriitor, farseur, mă vor angrosist de idei și muncitor corect la bibliotecă. Să scriu cărți, să le public, să mă însor, să frecventez saloane literare, să țin conferințe la Ateneu, să protestez prin ziare împotriva imoralității veacului, să profetizez, să-mi las barbă, să mă decoreze și să mă promoveze senator. Asta e tot. Vor să fiu ca ei, să fiu al lor, să le expun ideile inarticulate. Asta înseamnă să fii victorios. [...] Mă acceptă să fiu orice, numai să-mi am deja modelul”.

(Mircea Eliade, *Întoarcerea din rai*)

Parafrazând titlul unei cărți¹ și premers de o reflexie mai actuală ca oricând a lui Mircea

¹ Grigore Filip Lupu, *Să nu te naști la margine de țară*, Ed. Romcart, 1993, cu o prefață semnată de Victor Macaverevici

Eliade, vom încercat o scurtă prezentare a realităților, văzute de la margine de hotar, cu privirea orientată spre apus. Ambele aspecte politice - în fond și formă - au la bază conceptul educației dar și un fenomen real al oportunismului, rezultat din practica vieții ca rezultat dintre dorințele cetățeanului, pretențiile și promisiunile electorale ale politicianilor.

Ce relatează Grigore Filip în cartea sa despre iluzia respirării aerului curat și pur, în Basarabia ocupată de sovietici în 1940, era o iluzie identică cu aceea de astăzi, la fel de verosimilă ca și libertatea de a trăi într-o democrație autentică, sau mai nou (i)liberală, impusă de apartenența la UE și NATO, în care dacă nu cânti după partitura (globaliști)lor ești gata, terminat și dacă ești la „marginea” și mai nou chiar și în „lăuntrul” țării e la fel de rău și ștampilat ca „putinist” sau rusofil!

Pe vremea lui Gheorghe Dej nu erai patriot dacă strecurai printre dinți o înjurătură neaoșe la adresa vreun „tovarăș” rus, sau nu participai la reuniunile ARLUS, necum să te fi opus la ceva prin CAP, că erai dușman de clasă și pasibil de o tabără prin Bărăgan Deltă sau Canal!

Astăzi este aproape la fel dacă îndrăznești să-ți exprimi public opinia despre sau cu privire la drepturile legitime ale neamului românesc, sau crezi măcar că *frau Ursula* ia măsuri greșite în contra cetățenilor români din UE! Ori ești catalogat la fel ca legionarii „extremist, naționalist, șovinist” – după bunele obiceiuri udemeriste - dacă apreciezi cumva, din punct de vedere istoric, vreun gest sau acțiune a patrioților membrii sau simpatizanți ai Gărzii de Fier, sau dacă nu-l consideri pe mareșalul Antonescu „criminal-antisemit”, iar armata cea care i-a exterminat pe evrei, ceea ce evident că este exagerat și neadevărat. Dar dacă ești bufonul de serviciu care te înscrii în corul celor care aprobă toate prostiile „legiferate” la București sau Bruxelles, sugerate și impuse de OMS, ONU sau UE, ori comunitatea evreiască, atunci da, ești aliniat și în „trend”-ul vizionar de OK (șoroșist).

Grigore Filip și amintea cu cât entuziasm și ospitalitate au fost primiți în Ardeal basarabeni după primul lor refugiu, din iunie 1940, și cu câtă răceală la repatrierea în Basarabia după acel august 1944, odată cu retragerea frontului antibolșevic spre Carpați. Da, pentru că trebuie

amintit faptul că, potrivit Convenției de Armistițiu, din 12 septembrie 1940, „pradă de război era tot ce aparținea teritoriului evacuat al Basarabiei, inclusiv *repatrierea cetățenilor*”² și a întregului arsenal de pe teritoriu respectiv³.

Forfota era mare în 1940, spre România veneau intelectualii, preoții, funcționarii din Basarabia unită la 27 martie 1918, și spre Chișinău trenurile erau ticsite cu bunuri ale evreilor care mergeau spre sovietici. Mulți dintre cei vizați s-au supus și reîntors în Basarabia, dar puțini au ajuns acasă. Pentru foarte mulți noua „casă” se numea Siberia!, de unde puțini au scăpat cu viața și au revenit la vetrele lor moldave. Inscripția preferată de pe vagoanele de marfă era: „*vraghi naroda*” (dușmanii poporului).

Cei care s-au remarcat în predarea basarabenilor pribegi prin România au fost evreii din Oltenia, unde se refugiase cei mai mulți dintre funcționari din calea războiului. Așa au apărut drame, greu de înțeles, în sânul familiilor românești. De exemplu o învățătoare din Oltenia s-a căsătorit *în grabă* cu un localnic oltean numai ca să scape de *repatriere*. La fel s-a întâmplat și cu alte familii de intelectuali basarabeni, refugiați sau repartizați în zona Banatului.

Ironia sorții a făcut ca nici familia lui Grigore Filip să nu scape de „vigilența și hărnicia” jandarmilor care pentru executarea ordinului și îndeplinirea „normei” de predare către centrele de repatriere raportau tot ce aflau sau bănuiau, fără o temeinică justificare.

Depărtarea și ideea de trai asupritor la margine de țară a făcut ca soarta basarabenilor, mai puțini la număr, refugiați în Transilvania să cunoască sentimentul românesc mai îndeaproape. Și cum „piatra de încercare” pentru orice patriot comunist – și cum în Bihor la noua conducere democrat-comunistă s-au instalat ilegaliștii unguri și evrei - loialitatea față de sovietici se manifesta din plin, inclusiv prin denunțarea celor peste 2.500 de basarabeni stabiliți aici, deoarece ei erau considerați „dușmani suspecti”, mai ales dacă erau

² Apud Antonio Faur, *Convenția de armistițiu*

³ Vezi Constantin Moșincat, *Sfânta datorie de ostaș. 80 de ani de la înființarea Cercului de recrutare Bihor*, Editura GP, Oradea, 1999

cumva învățători notari sau oameni calificați cu vreo meserie.

Cine erau promotorii ideilor sovietice? Evident că psihoza bolșevică, așa cum era prevăzută de către legionari, era orchestrată de „majoritatea unguirilor și evreilor comuniști”⁴, care invariabil identificau pe basarabeni ca suspecți până la 60 km de graniță.

De ce miră oare pe mulți astăzi faptul că nu se ia nici o atitudine față de regimul ukrainian de deznăționalizare a românilor când, după cucerirea Basarabiei 1944, Gheorghiu Dej trimisese o telegramă de felicitare sovieticilor pentru că au „*eliberat pământul sovietic al Basarabiei de sub ocupația burghezo-moșierească a României*”⁵! Absurdul friza realitatea! La festivalurile studențești și populare de după război se cânta cântecul basarabean „trei surori”. Dar nimeni nu-i știa originea până ce a intrat pe fir securitatea instalată dintre evrei, originali din România.

Mai târziu, Pan Halipa, Hudiță și Onisifor Ghibu, prin 1971, au pregătit un memoriu pentru Conferința de la Helsinki (1975 – drepturile omului), în legătură cu anexarea Basarabiei în urma tratatului Ribbentrop-Molotov. Cel mai trist aspect care l-a frământat pe Grigore Filip, și pe mulți alți români basarabeni, a fost faptul că ei nu aveau voie să-și mărturisească originea și mai ales trebuiau să nu pomenească că sunt români, deși avusese „norocul” ca o parte dintre ei să lupte sub ruși, iar alții sub românii. Să se fi inspirat din concepția lui Banderas ucrainenii lui Zelinsky de au interzis vorba românească și copiilor la joacă?

Vă ordon treceți Prutul, conținea în sine pe lângă porunca mult așteptată și un imbold morat care a dat curajul românilor de a se bate cu sovieticii pentru dreptatea lor, aliați cu germanii, a căror putere era considerată, la vremea aceea ca cea mai mare putere a Europei și detoți tmută ca invincibilă, pe frontul de Est și Vest. Geopolitica rușilor și ucrainenilor de extindere mereu spre apus obliga România la alianțe cu vecinii ceilalți, deoarece experiența trecută indica faptul că și atunci când „le-am fost aliați” ne-au furat (vezi Cantemir, Crimeea, Independența). Și s-a croit

⁴ Grigore Filip Lupu, *Să nu te naști la margine ... op cit*, p. 14

⁵Ibidem, p. 25

Mica Antantă și nțelegera balcanică dar acestor alianțe le-a lipsit forța militară adică o armată comună, cum lipsește astăzi și UE!

Ce și cum au suferit deportarea „chiaburii” basarabeni, Grigore Filip ne amintea cazul lui Arion Codosu, deportat în Siberia, care, după revenire la vatră, locuia la marginea satului într-un bordei, casa lui din mijlocul satului fiind folosită pentru *interesele războiului*, dar măcar acolo putea să cugete ca un om liber.

Calvarul deportării basarabenilor și bucovinenilor a fost groaznic și de scris în cărțile de învățătură, dar de îndurat nu era recomandat nimănui. Și Moș Arion povestea cum a rezistat în vagoanele sigilate pe dinafară, orientate cu mers spre răsărit, zi și noapte, săptămâni de-a rândul până au ajuns în Siberia. În gări se „aruncau morții prin ușa întredeschisă și primeau apă, apoi din nou la drum...”⁶ până în mijlocul pădurii de unde trebuiau să scoată copaci cu rădăcini cu tot.

În 4-5 ani de defrișări pe pământul astfel „cucerit” ridicau ceva barăci de lemn și bârne, dar în scurtă vreme erau mutați mai în adâncul pădurii unde se relua de la început travaliul. După 10 ani de deportare Moș Arion regreta că românii „n-au tractoare, în timp ce pământul rusesc jémé de tractoare”.

Înțelegeți ce era în sufletul omului atunci? Priciep oare politicienii ce-i în sufletul românului acum după ce s-a intrat cu „bocancul” constituțional în alegerile de „la margie de țară”!?

Col. dr. Constantin Moșincat

Din nou despre Calin Georgescu

Am publicat deja doua articole despre Calin Georgescu, in prezent aspirant cu mari sanse la presedintia Romaniei. Si nu as fi scris acest articol daca nu as fi citit afirmatiile speculative, rauvoitoare si complet nefondate aparute in ultimele zile la adesa lui. In calitate de observator de peste ocean al evolutiei politice din tara, si totodata in calitate de ziarist si analist, imi permit sa fac cateva observatii.

⁶ Ibidem, p. 41

In perioada comunista au fost promovati in functii politice indivizi fara valoare morala si fara crezetic. Dupa lovitura de stat din 89 acestia au fost ghidati atat din exterior cat si din interior sa se infiltreze in diferite formatii politice nou-infiintate cu scopul de a ramane la putere. Si aici voi oferi doua exemple concrete de strategie neo-comunista: Cand am reusit sa intru la facultate a doua oara in 1962, dupa aproape patru ani de inchisoare si munca fortata, l-am reintalnit pe Ion Letea, fost coleg de liceu care acum era asistent universitar. Letea imi spunea ca avea ofiteri de securitate la cursurile fara frecventa si acestia ii relatau ca in sedintele lor confidentiale studiau toate scenariile posibile de schimbari politice si in toate scenariile ei urmau sa ramana la putere sau in spatele puterii...

Ulterior, eu am plecat din tara si am ajuns reporter la Vocea Americii. M-am intors in tara dupa evenimentele din 1989 si i-am intervievat pe majoritatea noilor lideri din guvern si din opozitie. Si imi amintesc cum in 1990 il asteptam pe Corneliul Coposu in biroul sau si intre timp ma intretineam cu Ion Barbus, vice-presedintele partidului National-Taranesc. La un moment dat s-a deschis usa biroului si privind afara Barbus mi-a spus pe un ton ingandurat si trist: *“Vezi indivizii astia care misuna in hol si pe coridoare? Au fost activisti de partid sau securisti si acum se inscriu la noi in partid. Suntem incojurati de Securitate..!”*

Viata politica dupa 1989 a fost organizata de vechii nomencluristi in mod mafiot. Noii lideri au pus mana fraudulos pe economia tarii si si-au impartit prada intre ei. Tot ei au preluat masmedia si dirijeaza opinia publica. Si pentru a mentine controlul, au promovat in functii importante subordonati cu pregatire minima si fara opinie personala care raspund la comanda. Pe deasupra, au acordat toate drepturile posibile minoritarilor pentru a lasa impresia ca respecta democratia. Este adevarat insa ca intre timp si o mica parte din clasa educata si mijlocie a ajuns la un nivel social multumitor si nu doreste noi tulburari sociale. Felicitari sincere acestei clase, dar ar trebui sa se gandeasca si la restul tarii. In general insa, noua protipendada dependenta de statul mafiot si in special fostii comunisti, urla acum ca din gura de sarpe ca Georgescu nu e democratic; ba e chiar fascist; e pro-rus; si mai este si anti-european!

Georgescu nu poate fi anti-european pentru ca Romania se afla in mijlocul Europei si nu se muta nicaeri, si nu este nici pro-rus deoarece e un om educat si un patriot. De altfel, nimeni nu poate fi etichetat drept anti-european daca respinge unele tampenii care vin din Europa si nici pro-rus daca le recunoaste si Rusilor unele merite. Dece este deci denuntat Georgescu atat de vehement? Pentru ca le strica jocurile celor de la putere si pentru ca unii romani s-au obisnuit cu sistemul... Pe langa sef, are si subordonatul locul lui caldut si sigur.

In ce priveste relatiile internationale, sunt convins ca Georgescu va negocia cu oricine in numele tarii si pentru binele tarii. Ce ar fi rau, de exemplu, daca am negocia si am obtine mai multe drepturi de la UE si de la Nato? Ce ar fi rau daca am cumpara la preturi convenabile materii prime din Rusia? Este de fapt ceace face occidentul.

Calin Georgescu ramane totusi o enigma venita din neant si unii romani se tem de necunoscut. Intr-adevar, nu stim cum vom evolua, dar sunt convins ca odata cu alegerea lui am scapa definitiv de fostii comunisti care inca ne manipuleaza din umbra. Este un risc pe care ar trebui sa ni-l asumam.

Prof. Dr. Nicolae Dima, 4 decembrie 2024.

